

ПРИГОДА В МЕТРОПОЛІЇ

Ясна, місячна ніч. У сірій темряві, на краю галакси чорніють лагідні обриси шатер.

Де-не-де ще блимає свічка, чути молоді, юнацькі голоси.

Раптом різкий голос трубки перетинає пів-глухість ночі, несеться по лагідних шпильках довколишніх гір та завмирає відгомонами в гірській далечині.

Надходить тихими кроками ніч. Спати пора.

Та не всі з нашої таборової братії чули цей перший срібlistий заклик трубки. Деякі з нас в той час ще були далеко від табору, в гамірному Нью-Йорку, і тільки думали про гори, ліс, нічну тишу.

Між цими неприязними на першій нічній тиші був і я, тож хотів би розказати про наші тодішні переживання і пригоди.

Перед нами ясніли тоді яскраві світла Бродвею, в наших вуах шумів гамір і відголоси веселої юрби. Ми ходили тоді вулицями метрополії, оглядали особливості дивно-чужого міста. Прочекали так до ранку і аж тоді помчались автобусом до табору.

Чому ж так сталося, спитаєте? Ось зараз я Вам і розкажу.

В нас намір був добрий і охота немала, щоб бути в таборі на час. Але ж вина не наша...

Приїхали ми до Нью-Йорку з Вашингтону і негайно пошукали місце, де мали всісти до автобусу в напрямі нашої мети, який мав відійти о год. 7.30.

Поскладали ми всі наші речі коло автобусової зупинки, чекаємо.

Та ось підходить до нас якийсь офіційно одягнений панок і питає, на наше здивування, чашо ми чекаємо. Як же, таж на автобуса чекаємо, відповідаємо всі нараз. О — то доведеться вам простояти до ранку.

Де там до ранку — виясняємо. — Всього не цілу годину...

Як бачу — відповідає панок — ви не доглянули одної дрібнички на таблиці, одної маленької букви: там стоїть 7:30 а.м., а не п.м. Але, якщо таке ваше бажання, можете чекати до ранку...

"Сильно, красно, обережно і бистро!", сказав один з наших друзів. Виходить, що таки може придатися нам ще "Лісова Школа!".

ст. пл. Роман Завадович

ДУХ ЛІСОВОЇ ШКОЛИ

Перший контакт з "Лісовою Школою" викликав у мене враження звичайного пластового табору. Як я поглянув з дороги на горбочок і побачив розбиті шатра на поляні, мені пригадався табір "Вовча Тропа". З часом, коли я вже розтаборився і зійшов униз, де відбувалися вправи з ділянки піонерства, моя думка змінилася.

Я негайно помітив, що це "майстеркування" на велику скалю. Кожний учасник був зайнятий, і неодному котився при цій роботі рясний піт з чола.

Я ще добре не оглянувся, як і я з ними співпрацював. Робота відбувалася як "піс ворк" — тобто в даному часі треба було зробити відповідну кількість. Вправа не тільки в умілості, але і в бистроті, швидкості в роботі.

І так пройшов мій перший день. Я був втомлений і не надто "захоплений". Спочатку я і ще дехто з друзів нарікали. Щодо мене, то була для цього оправдана причина: Вдома я "одинак", маю три сестри і не привик до фізичної роботи.

Але дивлячись на те тепер, по кількох днях таборового життя, я вдоволений і вдячний. Може, я й невив'язувався з цієї роботи, так як дехто з моїх друзів, але я робив, що міг.

Друга річ, яка мені з часом сподобалася у таборі, це дружня атмосфера і відношення провідників і інструкторів до учасників.

Це вперше я був на пластовому таборі, де відношення між булавою і юнаками, а також і між нами самими було справді дружнє. Всі були готові допомогти один одному.

Через малу кількість таборовиків, члени проводу мали змогу подружити з нами, а ми мали змогу побачити добру й ефективну булаву.

Загалом атмосфера табору була дуже приязна, і тому я хотів би подякувати організаторам і провідникам "Лісової Школи", у якій я мав змогу неодного навчитися і пожити правдивим пластовим життям серед чарівної природи.

пл. розв. Богдан Качмар

Увага!
РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"
 для наших передплатників з Канади і США
 становить від 1 січня 1965 р.

5.00 доларів